

és jó néhányat közülük már a humuszrétegben sikerült megfogni (főleg a lelőhely D felé eső részén).

Az eddig feltárt objektumokból előkerült leletanyag alapján – a Máriapócsi út mindkét oldalán – egy kora bronzkori telep nyomait találtuk meg. Az objektumok mindegyike gödör, melyek többségéből nem, vagy aránylag kevés leletanyag (kerámiatöredék, állatcsont) került napvilágra.

Munkatársak: Erdei Krisztina, Ligeti Gábor, Pásztor István technikusok.

CSÉKI ANDREA

403. Ófehértó, Kishomok, Búzakalász Tsz. (KÖH 34784, 34785)

(Szabolcs-Szatmár-Bereg megye) U

2009 őszén az épülő M3 gyorsforgalmi út nyomvonalán, a Nyíregyháza–Vásárosnamény közötti szakaszon, az Ófehértótól D-re eső – korábban M3-16 és M3-207 jellel külön lelőhelyként nyilvántartásba vett – területet több kilométer hosszúságban próbaárkokkal kutattuk át.

Egyedül az M3-207 jelű lelőhely Ny-i részén, egy természetes mélyedésben átlagosan 140 cm-es mélységben került elő egy vastagabb, humuszos kovárványréteg, melyben objektumfoltok jelentkeztek a mintegy 3800 m² nagyságú területen. Az objektumfoltok mellett fakidőlés, fagyökérszet nyomait is megfigyeltük. Ebből az átlagosan 120 cm vastagságú humuszos kovárványrétegből szórványosan, de jelentős mennyiségű kerámiatöredék került elő. A foltok rosszul rajzolódtak, nehezen voltak megfoghatóak és különböző szinteken jelentkeztek.

Hét, a közép neolitikumhoz tartozó objektumot tártunk fel: 3 gödröt, 2 kutat, 1 kemencét és 1 cölöphelyet. Csekély számukhoz képest nagy mennyiségű leletanyag került elő. A legérdekesebb objektumot, a 2. sz. kutat több fázisban bontottuk, alja 4,3 m mélységben jelentkezett. A legjelentősebb lelet a kút aljáról egészben előkerült két edény. Az iszapnak köszönhetően a teljes vonaldíszes festés konzerválódott a bütyökdíszítésű „bomba” alakú csupron. Mellette egy nagyméretű kiöntőcsöves korsó feküdt.

A 3. sz. kút betöltésében egymáson, véletlenszerű helyzetben négy teljes kutyaváz jelentkezett.

Az 1. sz. gödörből feltűnően nagy mennyiségű kerámia került elő, köztük egy emberi arcábrázolással díszített edénytöredék.

Munkatársak: Erdei Krisztina, Hatos János technikusok.

MAJERIK VERA – NICKLAS LARSSON

404. Ófehértó, Maró (KÖH 34863)

(Szabolcs-Szatmár-Bereg megye) B, LT

2009. augusztus 31. és október 29. között megelőző feltárást végeztünk az M3 autópálya M3-76 jelű lelőhe-

lyén. Az autópálya Nyíregyháza–Vásárosnamény közötti szakaszán (254+470–254+550 km-szelvények) a nyíregyházi Jósza András Múzeum munkatársai több alkalommal (1993. április, 2005. április és november) terepbejárást végeztek.

A lelőhely Ófehértó DK-i határában található, egy ÉNy–DK irányú dombon, melynek NyDNY-ra eső része mellett a geológiai rétegek alapján valamikor egy patak folyhatott. A domb tetejét és a Ny-ra eső részét több méter vastag homokréteg, K felé eső részét pedig rozsdabarna erdőtalaj borítja. A feltárt objektumokból előkerült leletanyag alapján legelőször a kora bronzkor időszakában, majd a kelták telepedtek meg a dombon.

A kora bronzkori településnyomok főleg a lelőhely K-i felében és a domb DNY és DK felé eső részén, kelta objektumok kizárólag a vastag homokréteggel borított domb ÉNy-i részének tetején helyezkedtek el, elszórva „bokrokban”.

A lelőhelyen 71 objektumot tártunk fel, ebből 31 a kora bronzkorhoz, 30 a keltákhoz, 1 az újkorhoz köthető, 17 objektumból pedig nem került elő leletanyag. Az objektumok zöme szemetesgödör, de feltártunk épületet, árkot és néhány nyílt tűzhelyet is. Többségükből nem vagy nagyon kevés leletanyag (főleg kerámiatöredék) került napvilágra. A 66. sz. gödör legfelső rétegében egy kisméretű belső díszes tál töredékét találtuk.

A nagyon elszórtan elhelyezkedő objektumok és a domb tetejét borító vastag homokréteg miatt 3 helyen kb. 2×3 m-es és 3 m mély szondát (egyét a domb Ny felé eső lábánál, kettőt a domb tetején) nyitottunk. Továbbá egy 20×20 m-es szondát a domb Ny felé eső lábánál és két 10×10 m-es szondát a domb tetején. Ezek alapján megbizonyosodtunk arról, hogy nem volt még egy megtelepedési réteg a dombon és az altalajba beleásott objektumok sem folytatódtak a homokréteg alatt (ezt később Horváth Zoltán geológus is megerősítette).

Munkatársak: Pásztor István, Kelemen Péter, Ligeti Gábor technikusok.

CSÉKI ANDREA

405. Óföldségek, Gencs-hát (KÖH 34486)

(Csongrád megye) B, LT, Sza

A határrészben elnyúló M43-9. és 10. lelőhelyek gyakorlatilag egy igen nagy kiterjedésű, szarmata lelőhelyet alkotnak. Feltárást 2008-ban kezdtük meg, mely csak a nyomvonalra korlátozódott.

2009. március 30. és május 11. között elvégeztük a tavaly lehumusztolt, de fel nem tárt részek, a vadátjáró és a két lelőhely közötti terület feltárást. Kutatásunk során 5580 m²-en 259 objektum került elő. A területen a késő szarmata telep igen intenzív része helyezkedett el, ehhez tartozott a feltárt objektumok többsége: agyaggyerő gödrök, félig földbe mélyített házak és építmények, kerítő és vízelvezető árkok, tárológödrök. Az egyik árokban egy D–É tájolású, hanyatt, nyújtott

helyzetben fekvő csontvázat találtunk. Egy másik, Ny–K tájolású csontvázat egy szarmata, kis alapterületű, földbe mélyített építmény D-i oldalára ástak rá. A terület középső sávjában elszórtan néhány kora bronzkori, a Makó-kutúrához sorolható gödör került elő, valamint további 4 gödörből jellegtelen bronzkori kerámia származott. A vadátjáró Ny-i sarkában 2 félig földbe mélyített kelta házat találtunk.

Néhány igen nagyméretű, agyagnyerő gödörből nagy mennyiségű kerámiatöredék került elő. Valószínűleg a település élete során több alkalommal végeztek tereprendezést, s a planírozás rétegét e nagy gödrökbe tolták.

A réteges humuszolásnak és a műszeres leletfelderítésnek köszönhetően az ideai feltárás alkalmával 36 római érem, 4 fibula és számtalan egyéb bronztárgy és bronztöredék került elő a humuszból. Egy részük biztosan bronzkori: tokosbalta és sarlótöredékek.

BALOGH CSILLA

406. Ópusztaszer, Kis-Zeri iskola (KÖH 33586)

(Csongrád megye) B?, A

A Pusztaszer–Ópusztaszer összekötő út építése kapcsán, a nyomvonal É-i részén, Ópusztaszer közigazgatási határának ÉNy-i részén, egy, a környék mélyebb fekvésű területeiből enyhén kiemelkedő magaslaton található lelőhelyen 2009. május 27. és július 8. között folytattak megelőző feltárást a Kulturális Örökségvédelmi Szakszolgálat munkatársai.

A munkálatok első fázisa próbafeltárással indult, majd – mivel a korábbi földút felületén megnyitott szondák pozitívnak bizonyultak – indokoltá vált a kijelölt terület teljes feltárása; 1533 m² bizonyult régészeti fedettnak.

Az ásatás során összesen 23, őskori (bronzkori?), avar, ill. ismeretlen korú objektum került elő, a kiosztott stratigráfiai egységek száma 29 volt. A jelenségek között kisebb-nagyobb méretű tárolóvermek, valamint kerítő- vagy vízelvezető árok fordultak elő. Az egyetlen földbe mélyített épületnyom ismeretlen korú. Az objektumokban csekély számú kerámia- és állatcsontanyagot találtunk.

Fontos megfigyelés volt egy sajátos, lokális jellegű geológiai rétegződés. A szelvény egyik részletében egy eltemetett őskori talajrétegre bukkantunk. Az említett dűlőút töltését képező rétegek eltávolítása után egy egységes, barna homokréteg jelentkezett, mely alatt egy színében és szerkezetében eltérő, sötétebb, jól követhető réteg következett. A homogén, humuszos talajrétegben korabeli leásásokat vagy járőfelületeket nem lehetett azonosítani, de abban nagy mennyiségű kerámia és állatcsont került felszínre. E 20–30 cm vastag talajréteg alatt értük el a bolygatatlan altalajt.

A leletek a KÖSZ szegedi regionális irodájában történő elsődleges feldolgozásukat követően a szegedi Móra Ferenc Múzeumba kerülnek végleges elhelyezésre.

Munkatársak: Alács Attila, Bognár Margit, Kulcsár Kornél technikusok.

SÓSKUTI KORNÉL

407. Ópusztaszer, Szermonostor (KÖH 33571)

(Csongrád megye) Á

2009. június 2. és augusztus 28. között folytattuk a régészeti feltárásokat. A tervezettnél kisebb költségvetés miatt az előző évekénél kisebb létszámban és rövidebb ideig tudtunk dolgozni. A feltárandó terület három pontján értünk el jelentős haladást.

Kolostorudvar ÉK-i része

08/1 szelvényben feltártuk a tatárjárás utáni, ún. „fakolostor” időszakának az 1-2-3-4. járósíntjét. Közülük a 3. járósínt idején épült meg az a nagyobb, É–D irányítású épület, melynek egy szokatlanul nagyméretű, 1,5 m belső átmérőjű kenyérsütő kemencéje a szelvényünk területére esett. Az új épület további részletei az eddig feltárt területtől K-re, jelenleg még a föld alatt találhatóak. Az épületet a 2. sínt idejében megújították.

A 08/2 szelvényben az előző szelvény Ny-i oldalán, annak közvetlen szomszédságában ugyanennek az időszaknak feltártuk az 1-2-3-4-5-6-7. és 8. járósíntjét. Ez megfelel korábbi megfigyeléseinknek, miszerint a hosszabb időn keresztül használt épületektől távolodva növekszik a megfogható, kibontható síntek száma. A „fakolostor” időszakának pontosításához ez a szelvény nagyban hozzájárul, ugyanis a legfelső és a legalsó sínten is egy-egy érmet találtunk. Egyúttal sikerrel valósítottuk meg az ezen a területen régóta tervezett „mintaszelvény” első nyolc síntjének a kibontását (kizárólag kis kézi szerszámokkal). Ennek az a jelentősége, hogy az egész feltárás belső periodizációja pontosítható lesz általa.

A feltárandó terület K-i széle

A „VB” 17. szelvényben feltártuk a tatárjárás előtti kolostor övező sáncárok K-i szakaszának újabb, 3 m hosszú részletét. Az árok itt már enyhe ívben kezd kanyarodni ÉNy-i irányba, a templom felé. Az árok belső oldalához csatlakozik a 09/107 sz. objektum, amely egy kb. 3×4 m-es, ovális kiöblösödés. Benne 3 nagyméretű oszlophelyet találtunk – ez talán arra utal, hogy a Tisza-ártér felőli oldalon kisebb csónakok, hajók kikötésére szolgált.

Eredményeink közül kiemelendő a tatárjárás utáni „fakolostor” újonnan előkerült épülete, amely az eddig ismert négyzetes épülettömbtől kb. 20 m-re ÉK-re fekszik. Valószínűsíti, hogy nem csupán egy zárt épülettömbből állt tehát ekkor a kolostor kiszolgáló egysége, hanem egész kis „kolostor-várossal” kell számolnunk.

VÁLYI KATALIN

408. Öskü, Aranyoskúti-dűlő (KÖH 57080)

(Veszprém megye) I

2009. december 4–5-én műszeres lelőhely-felderítést végeztünk a római kori villa felmérésére a Budapesti Corvinus Egyetem tájrendező és kertépítő szakos hallgatóinak részvételével. Nyolc darab 10×10 m nagyságú négyzetet jelöltünk ki. A régóta ismert római kori